

Akkor hát ismét háború dúl a Közel-Keleten. Naptárunkra nézünk, esetleg óránkra, és megállapítjuk a kezdés időpontját. Ez egész olajozottan megy, megszokottan, megrendülés nélkül. Izrael háborút indított két elfogott katonájáért, és a világ félrenéz. Az arab vezetők vállukat vonogatják, Putyin orosz elnök közvetít, halványan céloz a térségben folyó többi háborúra, amelyek az olaj és a földgáz árának emelkedését okozzák, mossá kezeit, amely szintén véres. Nemsokára meghallgathatjuk Rumsfeld amerikai hadügyminiszter jelentését, amely szerint egyesített hadseregeink összehangolt csapásai alatt megtört a Hezbollah, tönkrevertük a libanoni szoldateszka erejét. Azt, amely egyébként két egészségügyi helikopterből állt.

Ez a hallgatás, sunyi félrenézés, az arab vezetők gyávasága és inkább saját népeikkel való szembeszállása, Európa cérnahangú tiltakozása undorítóbb, mint maga a háború. Az Izrael által irányított Amerika most nagyobb fölényben van a világgal szemben, vagy legalább ugyanakkorában van, mint Libanonnal szemben. Azt csinál, amit akar.

Mert mi történt? Izrael az USA fedezetével, pontosabban évtizedek óta módszeresen összeépített haderejükkel, és az egész világból kiszipolyozott pénzek segítségével háborút indított látszólag Libanon, valójában Szíria és elsősorban Irán ellen. Az európai országok megkezdték polgáraik és diplomataik kivonását a térségből. A megtámadott Libanon segítséget kér, de csak ígéreteket kap. Az arab országok vezetői összeültek, és semmitmondó határozatokat hoztak. A háborút az EU kormánya is elítéli. Halványan és bizonytalanul, tulajdonképpen azért, hogy ezt a feladatot levegye az egyes tagállamok kormányainak a válláról. Az EU legerősebb gazdasági hatalma, Németország nincs abban a helyzetben, hogy tiltakozzék egy Izrael és az USA által indított háború ellen. Az EU közös nyilatkozata tulajdonképpen csak a közvélemény megnyugtatótatását célozza, pontosan úgy, mint az arab kormányok nyilatkozata. A Biztonsági Tanácsban az USA megvétózta az Izraelt elítélő határozatot. Ezzel tulajdonképpen ismét azt fejezte ki, hogy nem érdekli, mit gondol a világ a háborúról. Egyidejűleg tisztogatás és gyilkolászás kezdődött a Gázai övezetben is, irtják a palesztinokat, és a világ morogva ezt is tudomásul veszi.

Az első kör tehát nagy izraeli–USA-főlénnel zárult. Tulajdonképpen azt adták a világ tudtára, hogy azt tesznek, amit akarnak. Ha kedvük úgy tartaná, kiirtanák a palesztinokat mind egy szálig, lebombáznák Iránt összes atomlétesítményével együtt, és ha nekik úgy tetszik, földdel teszik egyenlővé a világkultúra legértékesebb, ősi kincseit. Hogy ki a tálib, azt ők mondják meg. („Ver jude ist, das bestimme ich” – mondta volt Herman Göring, a náci, a háborújuk első szakaszában, amikor még győztesnek vélték magukat.)

Ezt a háborút azonban mindezen mostani látszatok ellenére Izrael és az USA egyelőre nem fogja megnyerni, mert nem is akarja megnyerni. Mindkettőjüknek magára a háborúra van szüksége és nem a győzelemre. A Libanon elleni győzelem egyébként önmagában is nevetséges. Egy tenyérynyi, hadsereg nélküli országról van szó, Szíria egykori részéről, de hát Szíria része volt egykoron Palesztina is. Libanon ellen hadicél nincs és nem is lehetséges. Ennek a háborúnak csak az Irán ellen indítandó háború előjátékaként van némi jelentősége, de úgy sem sok. Szíriát illetően egyelőre minden bizonytalan. Szíria segít a menekültek elszállításában.

Izraelnek pontosan úgy és akként van szüksége a háborúra, miként a világ zsidóságának az antiszemitizmusra, vagy az antiszemitizmus elhíresztelésére. Fennmaradási célból. Izrael a háborúból él. Amerikából csak akkor érkeznek bőségesen a segélyek, ha Izrael léte veszélyben forog. Ha a veszélyeztetettség elmúlik, nincs mire hivatkoznia az amerikai zsidó lobbinak, és nem tud több pénzt kisajtolni az amerikai adófizető polgárból. Ezért inkább löje a Hezbollah Haifát és inkább legyenek öngyilkos merényletek, csak jöjjön a pénz az ország és a hadsereg fenntartására. Ha minden palesztint kiirtának, ha Libanont térdre kényszerítenék – ez önmagában is nevetséges –, ha Szíriát eltörölnék a föld színéről, és ha megengednék Iránnak, hogy atomreaktort építsen – egyébként megengedik –, akkor milyen címen kellene az amerikai kongresszusnak megszavaznia a hadisegélyeket?

E mellett belpolitikai okai is vannak ennek a háborúnak. Sem a gázai, se más palesztin területekről való kivonulásukat a zsidók nem gondolták komolyan. Feladtak telepeket, összetűztek az Oroszországból egy jobb és igazi zsidó élet ígéretével odahívott honfoglalókkal, de mindannyian tudták, hogy ez tulajdonképpen képtelenség, és maga Saron sem gondolja komolyan. Le kellett csapni a palesztinokra. Erre ürügyet a választás adott. A palesztinok meg merték választani a Hamaszt, a Hamasz nem ismeri el Izrael létét, nosza, rajtaütés. Most, hogy belövések és halottak vannak, mindenki háborúpárti lett. Nincs mese. A politikusok éppen ezt akarták elérni és talán maguk a zsidók is. Mert nagyon nehéz belátni, hogy az a cionista állam, amelyet odaképzelték, ahol van és megvalósítottak úgy, ahogy, azon a színvonalon, amilyenen tulajdonképpen ott nem lehetett volna a sivatag által körülölelve annyi vízzel, amennyi lejön a Jordánon, azzal a hadsereggel, amit fenntartanak – az az Izrael, amit létrehozta, fenntarthatatlan. Nagyon nehéz beismerni, hogy a cionizmus megbukott, mert több pénz kell hozzá, mint amennyit egyszerű zsidó szolidaritással, kahal utasításokkal, az antiszemitizmus veszélyének a felnagyításával meg lehet szerezni. Az állam fenntartásához örökös háború kell. Legfeljebb kis szünetek vannak engedélyezve, hogy az araboknak legyen idejük gyereket csinálni.

Amerikában másképpen fest a dolog. Amerika egyre nehezebben teljesíti Izraelért vállalt kötelezettségeit, s egyre többre kerül a kaland, egyre többen látják, főleg a színes bőrűek között, hogy ez bizony nem kéne nekünk. Mindegyik amerikai kormány zavarban van, de ennyire egyik sem hajszolta bele magát Izrael háborújába, mint a Bush-kormány. Még az előző ciklusban elvállalta a torony iránti repülés háborúba sodró borzalmas blöffjét, megindította az antiterrorista világháborút, lerohanta Afganisztánt és nem ért el semmit, porig bombázott több hegységet, aztán Irakot és nem ért el semmit, de sok katonát kellett halottan hazaszállítani. Amerika most olyan helyzetbe hajszolta magát, hogy nem tud lemondani a háborúról. Mozgatni kell a hadigépezetet, meg kell védeni Izraelt, újabb hadicélokot kell kitűzni, és ráadásul sietni is kell, mert jön az elnökválasztás. Az új elnöknek új politika kell. Ez a háborúdi csak egy nagy pihenő közbeiktatása után folytatható, de kérdés, hogy az új elnöknek lesz-e elég fantáziája kiagyalni az új háború indokát. Ezért ez a háború új háborús ürügyek előregyártása is. Mégpedig úgy, hogy a Hamasz után a Hezbollahot is fel kell számolni, de az ugyebár egy hosszabb folyamat, dolgozzon rajta az új elnök.

Az új háború ürügyei gyengécskék: a Hamasz Palesztinában belpolitikai ügy, választáson győzött, a Hezbollah Libanonban évtizedek óta harcol, részt vesz életében, segélyt oszt a rászoruló araboknak. Marad az iráni atomprogram. Egy hasonlóba már belebuktak Irakban.

Huszeinnak nem volt tömegpusztítója. Az USA haderejét az idő sürgeti. Ennek a hadigépezetnek feladat kell, bombázni való hegységek, veszélyeztetett területek, ahová be kell vonulni, demokráciát teremteni, tálibokat gyilkolni stb.

Csak hogy Bushék elkalkulálták magukat. Az antiterrorista világháború kezdett nem működni. Oszama bin Laden nincs meg, s hiába nyilatkozik, senkit sem érdekel. Vér kellett, ürügy, igazi háború, a merényletek már tréfások és komolytalanok.

Most aztán minden együtt van: két zsidó katonát elfogtak az arabok, és nem adják vissza. Ez bizony Szarajevó. Ha világháborút nem is, akkorát mindenesetre megérdemel a dolog, hogy Izrael megszerezze a Közel-Kelet minden nagyobb, erősebb államának és Európának a félrenézését, és az amerikai kormány megígérje vagy elhitesse a saját közvéleményével, hogy ez lesz a végső. Mert, ha Izrael megszerzi a Közel-Kelet olajának feldolgozási, kiszállítási és szolgáltatási, azaz pénzbeszedő pozícióját, és egyúttal megteremti Nagy Izraelt, akkor tényleg ez lesz a végső. Akkor majd az amerikai néger polgárnak nem kell már annyit fizetnie. Hogy ez még odébb van? Ki kell bírni, polgártársak!

Nekünk, akik megakadályozni mindezt nem tudjuk, két feladatunk van: minden rokonszenvünkkel az áldozatok mellé állni, követelni a háború azonnali beszüntetését és minden magyar részvételt ebben a velejéig igazságtalan háborúban megakadályozni.

Tudnunk kell, hogy a mi pénzünk is benne van ezekben a háborúkban. Az innen kifolyó pénzek jelentős része is odakerül és töltényhüvelyként ürül ki az UZI géppisztolyokból, miután a golyó ártatlan életet oltott ki. Meg kell akadályozni, hogy magyar pénzt, magyar munka eredményét használják fel ebben a piszkos háborúban. Katonáinkat természetesen az egész frontról haza kell hívni. Ha zsidó önkéntesek menni akarnak harcolni Libanonba, ám menjenek saját költségen, vagy Mazsihisz– Soros-ösztöndíjon, de ne a magyar tanároktól, orvosoktól, vasutasoktól elvont pénzekben.

Mi csak úgy védekezhetünk, ha tisztán látjuk, mi történik. Mindezt azért szükséges elmondani, mert az emberiség nagy részében van hajlandóság a győztes – akár a látszólagos vagy ideiglenes győztes – mellé szegődni és ez komolyabb veszély, mint a háború. Két okból. Először azért, mert ennek a háborúnak nem lesz győztese. Az USA főként nem és Izrael sem minden látszat ellenére. Libanont ugyan le lehet törölni a térképről, a palesztinok százezreit ki lehet irtani és ki lehet telepíteni őket, Szíriát is meg lehet támadni és egy Izrael-barát kabinetet a nyakára lehet ültetni, vagy legalább ezt meg lehet kísérelni, de Iránt már nagyon kockázatos megtámadni. Ez a háború végső kudarca van ítélve, nem tud megnyugvást eredményezni Izraelen belül, nem oldja meg a palesztin kérdést, mert azt csak a palesztin nép szabadsága, önrendelkezése oldja meg, és nem old meg egyetlen kérdést sem a térségben. Szíria megmarad Szíriának, Iránban az a rendszer marad fenn, amelyet az irániak akarnak és Izraelben és Amerikában közben olyan belső meg hasonlítás keletkezik – ez már folyamatban van –, amely minden katonai fölény ellenére új szemléleten alapuló politikát hív elő.

Most az egész világ kétrét van görnyedve, de mégis Izrael és az USA indult meg lefelé a lejtőn.